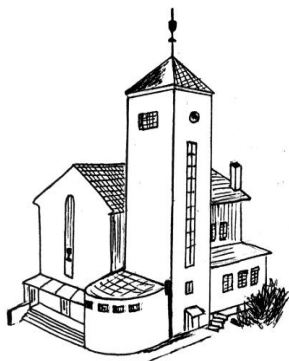

Podzimní Sborové listy 2011

Českobratrská církev evangelická, sbor Mšeno u Mělníka

Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Ž 127,1

Žalmistovo slovo zní jako povzdech, jako smutné konstatování a možná to tak i je myšleno. Jistě je v tom kus trpkého rozpoznání, rozhodně to však není duch rezignace, čím je žalmista veden - spíš naopak. Kladným způsobem vyjádřeno, znamenalo by: staví-li dům Hospodin, namáhají se stavitelé úspěšně.

Jak staví Hospodin dům? Postavil vůbec kdy jaký, viděl kdy někdo takový dům či město? Ideální město, ideální obec, ideální stát?

Žalmista není idealista, nýbrž realista, ale realista se vším všudy, tedy komplexní. Neříká, že Bůh nějaký dům postavil, ale že staví, (nebo taky nestaví). Všechna města postavili stavitelé a my se můžeme přesvědčit pouze o tom, že ho Hospodin nepostavil. To když na vlastní oči vidíme a na vlastní kůži cítíme, že dům je pro lidi nevhodný, neobyvatelný, nebo když dokonce stojíme nad jeho rozvalinami. Tehdy, když už to bije do očí.

Pak se můžeme ptát: stavěl ho vůbec Hospodin? A pokud na ní vůbec byl, kdy stavbu opustil? Nebylo to, už když stavitelé kladli základy?

Je jasné, že tím domem myslel žalmista „dům izraelský“, neboli celou izraelskou společnost. A tak to také platí pro „dům český“ neboli pro společnost naši.

Už dnes je viditelné, že náš dům je příjemným bydlením jen pro nemnohé. Zato pro mnohé jen s čím dál většími obtížemi. Kdy se stala chyba? Odkdy už Hospodin dům nestaví? Neopustil stavbu, už když přišli stavitelé a hlásali, že dům bude luxusní, ale že jen některá patra, neřekli? Když tvrdili, že každý má právo o luxusní byty soutěžit, a neřekli, že podmínkou úspěchu je starat se výhradně jen o sebe a nebrat ohledy na nikoho a na nic?

Dům vypadá nevzhledně. Ve většině skrovných bytů se tísní lidé, kterým současní správci domu vykládají, že je to tak správné a že mají být vděční. Mají se jako prasata v žitě. Nejnověji pak přicházejí hlasatelé nové pravdy a vykládají, že lidé mohou mít v domě více prostoru – ale pod podmínkou, že vyženou ty, kteří si v domě žít vůbec nezaslouží.

Takový dům dlouho stát nevydrží, taková společnost se rozpadne.

Avšak Hospodin, když nestaví, pak hledá lepší stavitele. Ti musí nejprve posoudit, co je třeba zbourat a co z domu lze ještě použít. Snad i my bychom mohli být na takové stavbě dělníky.

Jan Kozlík

Bojovali jsme na různých frontách za evropskou civilizaci

Jiří Louda – Svým dějinám neutěčeme.

vyd. Radioservis a.s. ve spolupráci s Českým rozhlasem v edici Osudy; Praha 2010

Plukovník Jiří Louda – válečný veterán a významný český heraldik – tvůrce českého státního znaku a prezidentské vlajky - vypráví o svém životě. Útlá knížka vyšla loni v říjnu u příležitosti jeho 90. narozenin. Jde o knižní vydání Loudova vyprávění, zvukově zaznamenané Milošem Doležalem. Bylo vysíláno v desetidílných rozhlasových Osudech na stanici Český rozhlas 3 – stanice Vltava v roce 2006.

Knižní vydání rozhovorů, doplněné o řadu fotografií a heraldických znaků, připravil rovněž Miloš Doležal. S Jiřím Loudou projdeme všechny etapy jeho života, který je odrazem osudů mnoha statečných, čestných a vzdělaných lidí žijících v Československu 20. století.

Válečná anabáze v severní Africe, Francii a Velké Británii, vyřazení z armády v roce 1949, víc než roční věznění na Mírově a také systematická činnost v oboru heraldickém, provázená desítkami knižních titulů v mnoha světových jazycích.

Rodák z Kutné Hory (nar. 3.10. 1920) vyrůstal v rodině středoškolského profesora. Vedle působení rodiny (autorita otce a matčina láskyplná výchova – zemřela, když mu bylo šestnáct), jej ovlivnily tábory YMCY a romány Aloise Jiráska. Sám kreslil a modeloval. Nejvíce husity, o kterých se mu i v noci zdálo. Jeho nejoblíbenější postavou byl Jiří z Poděbrad.

Jiří Louda do sebe nasál prvorepublikovou atmosféru s legionáři, které měl na očích živé v jejich uniformách. Četl knihy legionářských spisovatelů - Rudolfa Medka a Josefa Kopty. Brzy se začal zajímat o politiku – tatínek byl sociální demokrat. O vlastenectví doma nemluvili, přitom však cítili bytostný vztah ke své zemi. Projevoval se i tím, že rodiče se pravidelně zúčastňovali voleb. Loudův spolužák z vyššího ročníku kutnohorské reálky – básník Jiří Orten- zašel za svým spolužákem z nižšího ročníku a diskutoval s ním o politice.

V době soumraku první republiky toužil Jiří Louda vstoupit do armády. Narukoval v únoru 1939, po obsazení zbytku republiky odešel za hranice do Polska. Dostal se do Francie, sloužil v cizinecké legii, po vstupu Francie do války bojoval jako dělostřelec. Po ústupu do Anglie se nakonec přihlásil k parašutistům, zraněné koleno však znemožnilo jeho nasazení v Protektorátu. Působil až do konce války jako radiotelegrafista ve Vojenské radiové ústředně, kde se podílel na spojení s vlastí.

Po válce se vrátil do Československa, po vyhození z armády v roce 1949 a ročním věznění na Mírově začal pracovat v Universitní knihovně v Olomouci. Zde se seznámil se svojí pozdější manželkou Jaroslavou Šustrovou, jejímž prostřednictvím se blíže seznámil s heraldikou. Vypracoval se na mezinárodně uznávaného odborníka. V roce 2006 mu Universita Palackého v Olomouci udělila čestný doktorát za celoživotní heraldické dílo.

Po převratu v roce 1989 se stal autorem znaku Československa, prezidentské vlajky a českého státního znaku. Autorem nejvyšších státních symbolů se stal hrdý, sebevědomý a přitom skromný člověk vysokých morálních kvalit, vlastenec odkojený ideály Masarykovy první Československé republiky. Je přesvědčen, že svým dějinám neutečeme.

A jak on sám vnímá naši současnost? „*Při tom všem člověk žasne, kolik milionářů nám za dvacet let vyrostlo a kolik jich s těmi miliony zmizelo za mořem. Asi je to tím, že nesvoboda trvala příliš dlouho, narušila mravní vědomí a vyhnala kamsi na okraj občanskou odpovědnost. A tak pevně věřím – i když sám se toho již asi nedožiji – že život v Evropské unii našemu národu pomůže k návratu do evropské civilizace, do níž od nepaměti patříme, za níž jsme bojovali na různých frontách a v níž jsme přes všechny strasti i prohrané bitvy stále věřili.*“

Michal Šimek

Vyšlo v Perspektivách (příloha Katolického týdeníku)

Krátce

Setkávání na faře – Po prázdninách opět začala série pátečních setkání v modlitebně vedle kostela, otevřená pro všechny zájemce. Na téma Prvotní hřích a křest z evangelického pohledu promluvil v pátek 9. září farář Michal Šimek. Toto téma si připravil na přání členů mšenské římskokatolické farnosti. Diskuse byla bohatá. Významný diskusní příspěvek přednesl mšenský římskokatolický kněz Bohuslav Bártek. Tohoto setkání se zúčastnilo 17 lidí.

V pátek 7. října při dalším setkání vyprávěl dlouholetý mšenský učitel a nadšený cestovatel Zdeněk Bergl o svém putování do Pikardie v severní Francii.

Na pátek 4. listopadu je naplánována přednáška psychologa Ladislava Csémyho a na pátek 2. prosince přednáška kurátora mšenského sboru Jana Kozlíka. Témata budou ještě upřesněna.

Tato setkání se konají zpravidla první pátek v měsíci od 18 hod.

xxx

Oprava kolumbária - střecha kolumbária je již opravena a nemělo by již zatékat dovnitř. Byla odstraněna stará lepenka a plech. Odstraněný materiál byl nahrazen novým, kvalitnějším. Náklady na opravu činily 16 190,- Kč. Oprava byla uhrazena z darů těch, kteří mají v kolumbáriu uloženy urny svých blízkých. Za poskytnuté dary děkujeme.

xxx

Klub seniorů ve Mšeně – podzimní sezónu zahájil ve čtvrtek 6. října koncertem operetních árií a písní z muzikálů v podání mšenské rodačky

Simony Bursové – Šlangalové.a jejího kolegy Františka Pytlouna. Oba jsou členy Hudebního divadla v Karlíně.

xxx

Kuchyňka na faře – na vybudování kuchyňky a sprchového koutu obdržel mšenský evangelický sbor od Jeronymovy jednoty částku 30000,- Kč. Práce již byly zahájeny. Martin Maštálko se svým synem Pavlem prozatím vybourali otvory pro vodu a odpad. Po dokončení těchto přípravných prací bude udělán rozvod vody a odpad, následně elektroinstalátorské práce a potom kuchyňská linka a sprchový kout. V případě, že přidělené prostředky nebudou stačit, bude vyhlášena sbírka na dokončení.

O vybudování kuchyňky se sprchovým koutem v přízemí fary rozhodlo staršovstvo. Po jejím dokončení by se mělo výrazně zlepšit zázemí pro konání sborových i dalších akcí pro veřejnost. Náklady na její pořízení se odhadují na 46000,- Kč.

xxx

Dny evropského dědictví – evangelický sbor ve Mšeně se připojil k letošním Dnům evropského dědictví. Ve Mšeně se tato akce, zaměřená na výhledy do kraje, uskutečnila ve věžičce v domě čp. 38 v Masarykově ulici, ve věži evangelického kostela v Boleslavské ulici a ve věži Základní školy Mšeno, rovněž v Boleslavské ulici. Byly zajištěny i další doprovodné programy.

Evangelický kostel a věž navštívilo 40 lidí. Nejmladšímu účastníkovi byly 3 roky, nejstarší účastnice dosáhla věku 87 let. Nejtěžší účastník vážil 130 kg. Všichni vystoupili na věž kostela, odkud se za příznivého počasí mohli rozhlížet po malebném okolí Mšena.

Michal Šimek

Letní zamyšlení

V posledním příspěvku do Sborových listů jsem vzpomínal, jak jsem prožíval v dětském věku Květnou neděli. Symbolizovala pro mne jaro. V našich zeměpisných šířkách dochází k pravidelnému střídání ročních období, je to pěkně zařízené, po jaru pravidelně přichází léto.

Kupodivu, i přes veškeré prognózy, které o globálním oteplování píše kdekdo, zase letos to očekávané léto přišlo.

Pro většinu lidí znamená dlouho plánovanou dovolenou, pro zemědělce žňové práce, spoustu námahy a starostí.Zdá se mi, že s přibývajícím věkem mi jako venkovskému člověku záleží především na tom, kdy

budou mít vnoučata možnost trávit prázdniny u babičky a dědečka a co vlastně s nimi podnikneme v rámci možností daných našim věkem.

Jak jsem již říkal, jaro mě naplňovalo optimismem již od velmi mladého věku, léto ale rovněž. Rád vzpomínám na naše dětské prázdniny u dědečka, kde jsme museli pomáhat na poli při žních, ale i jiných zemědělských pracích. Přestože to pro nás byla určitá povinnost, zúčastnit se této práce, myslím, že jsme to všichni, myslím jako vnoučata (a bylo nás celkem 7) brali jako normální záležitost. Tak nám přišlo i vhod, když bylo zamračeno, přšelo a my jsme mohli být doma, mohli jsme hrát své dětské hry, někdy to byly spíš bitvy, ve stodole, na hůře a podobně.

Trochu mne překvapuje, že spousta lidí si jako ideál představuje léto jako období, kdy neklesne teplota pod 30 stupňů. V případě jiném se dostaví „blbá nálada“ a v mnoha případech se neví, co dál. To jsme jako děti skutečně měli jednodušší. Jsem velmi rád, že vzpomínky na dávno prožité prázdniny mě mohou inspirovat k tomu, abych se snažil poskytnout i našim vnoučatům něco podobného, i když s odstupem téměř 60 let.

Teď jsem si přečetl, co jsem vlastně napsal, pro někoho to může být idylické vzpomínání starého dědka, ale já se skutečně snažím ve svém životě vidět věci a záležitosti pozitivně, přes všechny problémy, které jsou pochopitelně přítomny. Víím, že to je v mnoha případech velmi těžké, ale i návštěva na našich pravidelných bohoslužbách v neděli může pomoci navodit pocit radosti a spokojenosti s tím co vlastně je nám umožněno prožívat.

Josef Maincl

Podzim s knihou

Milé sestry, milí bratři, prázdniny už jsou za námi, ale pokud si chcete zpříjemnit podzimní dny četbou o slunné Itálii, doporučuji vám sáhnout po knize, kterou napsala americká novinářka a šéfkuchařka Marlina de Blasi. Je to příběh, který autorka skutečně prožila.

Marlena de Blasi: Tisíc dnů v Benátkách: Nečekaná romance

Vydalo nakladatelství BB art, 2004

V rámci pracovních povinností navštívuje Marlina čas od času i Benátky. Jednoho večera spatří v benátské kavárně naši hrdinku

Fernando, zapřísáhlý starý mládenec, a v tom okamžiku si je jistý, že potkal ženu svého života, svou la femme fatal. Vyzná se ze svého okouzlení a Marlenu po několika měsících požádá o ruku. Rozvedená Američanka, která je již ve zralém věku, zprvu váhá, ale nakonec souhlasí. Prodává svůj dům v St. Louis, opouští práci i své dospělé děti a stěhuje se do Benátek, aby zde po boku Fernanda našla nový domov.

Se svým italským manželem ovšem musí překonávat rozdílné kulturní zvyky i jazykovou bariéru - Fernando neumí anglicky, Marlena se italsky domluví pouze o jídle. Autorka líčí životní peripetie vtipně, bez sentimentu, s velkou láskou a porozuměním.

A protože je Marlena de Blasi nejen spisovatelkou, ale i skvělou kuchařkou, je na konci knihy připojeno i několik zajímavých receptů. Pravda, pokud si budete chtít některý z receptů vyzkoušet, musíte sáhnout do kapsy poněkud hlouběji.

Po tisíci dnů v Benátkách zamilovaná manželé opouštějí město a stěhují se do Toskánska. Ale to už je jiná knížka

Marlena de Blasi: Tisíc dnů v Toskánsku: Hořkosladký příběh

Vydalo nakladatelství BB art, 2005

V tomto dílu se Marlena se svým italským manželem stěhují do malé vesničky v Toskánsku, do „kraje olivovníků a etruských pramenů“. Navštívíme s nimi sezónní slavnosti, dozvíme se, jak se sklízí kaštiny a olivy, vypravíme se s nimi dobývat lanýže. Autorka opět překvapí zajímavými recepty – třeba jak se na oleji připraví smažené cukínové květy pokropené vodou s mořskou solí.

Obě knihy jsou nejen románem, ale tak trochu cestopisem a zčásti též kuchařkou

Abych na tomto místě nezapomínala na naše nejmenší, na naše děti i vnuky, ráda bych upozornila na tři půvabné dětské knihy ze světa zvířat a pohádkových bytostí

Lov dinosaurů: hledej a počítej

Bratislava: Pro Solutions, 2009

Každý list této dětské knížky je opatřen ilustrovanou průhlednou fólií, podlepenou černým listem. Mezi fólií a list se vloží žlutá „baterka“ neboli „světlomet“, který podsvítí obrázek, a malý čtenář už může hledat

v pravěku všechny masožravce, býložravce, obrněnce, plavce i letce, kteří se schovali ve tmě.

Stejným způsobem je připravena i další knížka

Lov divoké zvěře: hledej a počítej

Bratislava: Pro Solutions, 2009

Na expedici kolem Země se malí čtenáři vydají s nepostradatelnou papírovou baterkou. Hravou formou se naučí poznávat rozmanité živočichy žijící na souši. Knižka rozvíjí fantazii i logické myšlení. Nechybí zde totiž ani hádanky a různé úkoly.

Amedeus de Santis: Lexikon říše strašidel

Vydalo SUN Praha 2009

V tomto výpravném titulu najdou děti neocenitelné informace o nejznámějších pohádkových bytostech, jako jsou strašidla, obři, skřítkci, draci, víly, trpaslíci a elfové. V knize jsou prostorově zobrazeny pohádkové bytosti, různé doplňky, obálky i vzorky. Například vzorek šupin západního draka nebo vzorek křídla keltské víly.

Knihy jsou určeny dětem od 7 do 9 let

A nakonec ještě jedna velmi zajímavá publikace pro dospělé čtenáře

John Drane: Nová encyklopedie Bible

Vydal Knižní klub, Praha 2000

Jednotlivé biblické knihy vytvářeli po dlouhá staletí různí autoři, oslovovali různé posluchače a psali různými styly a jazyky. Každá kniha v Bibli má svůj historický kontext a při četbě textu je proto vždy důležité věnovat pozornost několika aspektům: času, místu, účelu a žánru. Tím, že prozkoumáme pasáž tímto způsobem, pochopíme, co znamenala pro původní čtenáře. Teprve potom můžeme s větší spolehlivostí zjistit její význam pro dnešní svět. A právě v tomto snažení nám může být výše zmíněná encyklopedie nápomocná.

Knihy je rozdělena do sedmi hlavních částí: Nástin biblických dějin, Národy a říše, Svět Bible, Náboženství a bohoslužba, Ježíšův život a učení, Bible po jednotlivých knihách a Rejstříky k rychlému vyhledávání. Encyklopedie je opatřena barevnými fotografiemi,

ilustracemi, mapami, rodokmeny apod. Snazší orientaci v této publikaci usnadňují také barevné okraje stránek, rozlišené podle jednotlivých částí.

Alena Mašálková

Farář Michal Šimek – horolezcem

Crr, crr, crr. Letmo mrknu na hodiny...přesný jako vždy. Otvírám dveře, vchází Michal Šimek, přesně jak bylo ujednáno – ve 13,30 hod.

Tentokrát však žádné povídání, žádná káva...na zemi leží rozbalené věci, co budeme dnes potřebovat...lana, karabiny...vše, co je potřeba na horolezecký výstup.

Michal bez řeči zkouší lezeckou obuv a horolezecký úvaz...nutný k jištění a slaňování...v lese pod skalou na to již nebude čas...

Vyrážíme...na kole jsme za romanovskou hájovnou během 10 minut. Pokračujeme lesem k pískovcové skále,co nese honosný název Kleopatra.

Týž člověk, co v taláru v neděli káže v našem mšenském kostele, stojí nyní přivázaný lanem ke mně. Trochu jiný pocit pod modravou oblohou v lese za zpěvu ptáků na hřejivém slunci než stisk ruky v chladném kostele...to si uvědomuji při lezení, které začíná úzkou úžlabinou. Ta se po deseti metrech mění v komínové lezení s přepadem na vlastní vrchol.

Stojím na úzké pískovcové jehle zalité slunečními paprsky a v duši se mi rozprostírá blažený pocit – ne z dosaženého vrcholu, ale z toho, že k sobě na horolezeckém laně dobírám člověka, s kterým mě pojí základní životní jistota – víra v Boha.

Michal si vede statečně. Nachází neviditelné stupy na levou nohu v úžlabině, pravou nohou a vypracovanýma rukama stoupá do otevřeného komína a dále do místa, které se zužuje a musí se prolézt otočením těla. Zde si trochu odře obnažená kolena. Posléze již stojí vedle mě na patnáctimetrovém sklaním útvaru Kleopatra.

Slanění na zem je již konečnou etapou výstupu. V 16 hod. si u nás připijíme vrcholovým pivem, které jsme nechali až na tuto chvíli...

Den se uzavírá. Michal odchází na faru k vyučování náboženství pro děti. Než za ním zaklapnou dveře, mlčky se usměju na jeho zkrvavená kolena – památku na náš výstup.

Co říct závěrem? Díky, Michale, že jsi se mnou na tu skálu lezl...A Vy, milí přátelé našeho sboru, se na mě nezlobte, že jsem napsal něco, co se hodí spíše do sportovního magazínu. Ale věřte, že tam někde v sluncem zalité přírodě,

mezi zemí a nebem, je člověk k Bohu blíže než zde ve městech, vesnicích a našich domovech...A když má k tomu na společném laně ještě svého faráře, cítí tu Boží blízkost na dosah – tak jsem to aspoň cítil já.

Ve Mšeně 27.9. 2011

Petr Pavelka

Význam archivu biskupa Jednoty bratrské Matouše Konečného je mimořádný

Před pěti lety objevili polští stavební dělníci při rekonstrukci areálu „na Karmeli“ v Mladé Boleslavi dvě truhlice s archivem biskupa Jednoty bratrské Matouše Konečného. Ten jej ukryl při svém útěku před nastupující protireformací v roce 1620. Šlo podle vyjádření odborníků o „nález století.“ Mladá Boleslav totiž patřila v předbělohorském období k nejvýznamnějším centrům Jednoty bratrské v Čechách. Nezastupitelnou úlohu při archivaci materiálů měl historik Muzea Mladoboleslavska Pavel Sosnovec.

Jaká byla Vaše role při zpracování nálezu listin z archivu Matouše Konečného?

Mimo elementární práce spočívající v uspořádání celého souboru, přiřazení signatur jednotlivým písemnostem, jsem celý nález ofotografoval a zdigitalizoval. Pro badatele jsem pak písemnosti především zpřístupňoval a poskytoval digitální kopie, které používali při dalších, především edičních pracích.

Jaký význam Vy osobně přisuzujete tomuto nálezu s odstupem pěti let?

Význam celého souboru je mimořádný, především pro dějiny Jednoty ve všech ohledech, od poznání struktury církve, přes vnitřní život společenství až po její působení navenek, v rámci celé tehdejší společnosti. Zároveň nám tento soubor přináší řadu poznatků pro celkové, obecné dějiny předbělohorské české a moravské společnosti. Mimořádně cenné je to, že v nálezu jsou písemnosti, které v podstatě nemají obdobu, neexistují jiné podobného charakteru, případně existují jen ve velmi zlomkovitém množství (např. rejstříky členů Jednoty nebo rejstříky vybavení bratrských domů). Zároveň je mimořádné to, že pokud by nedošlo k onomu zásadnímu bělohorskému přelomu českých

dějin, tak po smrti Matouše Konečného by jeho archiv byl skartován a zřejmě by se nedochovalo vůbec nic.

Kdo všechno se o nález postupně zajímal? Mám na mysli vedle badatelů např. i zástupce církví či další zájemce.

S Archivem Matouše Konečného byla postupně seznámena řada odborníků, především z akademické sféry - odborníci z katedry pomocných věd historických a archivních věd z Filosofické fakulty UK Praha, církevní historici z Evangelické teologické fakulty UK Praha, dále pracovníci z Filozofického ústavu Akademie věd ČR, především z Komeniologického oddělení, dále pak odborníci z řady archivů, z Ústavu dějin umění AV ČR. S nálezem byli pochopitelně seznámeni (přednáškami, několika výstavami) představitelé i členové církví, především Jednoty bratrské i Ochránovského seniorátu Českobratrské církve evangelické. Pochopitelně jsem byl i v kontaktu s badateli z míst, ke kterým mají písemnosti vztah. V neposlední řadě tento nález posloužil k vypracování hned několika diplomových a bakalářských prací.

Jak se Vám spolupracovalo s odborníkem na Jednotu bratrskou Jiřím Justem?

Doktor Just je v oblasti dějin Jednoty mimořádně fundovaný, spolupráce s ním byla pro mne přínosná i v tom, že jsem se - jako člověk dosud znající historii Jednoty jen povrchně - v mnoha oblastech poučil.

Objevili se zájemci ze zahraničí?

Ano, prostřednictvím kolegy Justa byli s nálezem seznámeni i historici, především němečtí, zabývající se církevními a reformačními dějinami.

Čím Vás osobně nález obohatil?

Znovu zmiňuji inspirativní spolupráci s Jiřím Justem. Kromě toho jsem získal řadu kontaktů mezi odborníky, kteří se zabývají touto etapou dějin.

Michal Šimek

Zaujatý pohled ekologa

Pohledem dnešního mladého člověka mohu říci, že svět, ačkoliv je stále rychlejší a chaotičtější, je pro mě stále krásný. Je krásné na něm žít a děkujeme Bohu, že na něm můžeme přebývat. Ovšem tento cit, tuto vděčnost mnozí z nás ztrácí. Většina lidí nepovažuje za důležité poděkovat za všechny dary, kterých se nám dostává. Ať už v kostele, či někde jinde. Většina lidí si užívá svůj stresující, chamtivý život v honbě za majetkem, za lepším postavením, větším domem, nejmodernějším autem. Co lze však v současné době brát jako moderní? Sedět na kožené sedačce se „super designem“, vozit si svá stále více kypící těla v nablýskaných krabicích po šedivém asfaltu, který rozděluje přírodu jen na malé zbytky čehosi, čemu nelze skoro ani říkat životaschopná příroda? Současná krajina, ať už ji bereme jako jeden celek, nebo se zaměříme na jednotlivé její části, degraduje na stále menší a menší živořící ekosystémy. Další silnice a další dálnice k tomu jen přispívají. Cožpak nestojí v Bibli: Cti otce svého i matku svou, abys dlouho žil na zemi? Toto přikázání lze uchopit i jiným způsobem. Otec tvůj, tvá duchovní autorita, stojí tam nahoře, na nedostupném místě, které si každý jen představuje. Ovšem matka, ta z které jsme vzešli, a do které se zase nevrátíme, ta je zde. Naše Matka Příroda.

Proč se k ní chováme tak, že ji ničíme? Měli bychom být vděční, že nás stvořila a že zajišťuje podmínky pro naše přežití. Naši předci dokázali žít v soužití s přírodou. Proto tu jsme. Proto máme co jíst. Ovšem co my přenecháváme našim dětem, budoucím generacím? Řadové domky postavené na nejúrodnějších zemědělských půdách, tisíce kilometrů šedivé asfaltové plochy, chemické látky ve vodních tocích, ve vzduchu, chemické látky v každém živém organismu. Myslíte, že nám za to naše děti poděkují? Už nyní spotřebováváme fosilní zdroje, které měly patřit jim. Co zbude na ně?

Lidé by si měli vážít toho, co mají. Nejenom žehrat na to, co nemají. Naše děti a vnuci většinu z toho mít nebudou. Lidé, kteří se zabývají environmentálními vědami, toho tuší více než široká veřejnost, která je ovlivňována pouze ekonomikou, politickými řečmi a bulvárními články. Samozřejmě, i kdyby se o to obyčejný člověk zajímal, s jistotou

poznamená, že to jsou vše jen dohady a plané řeči. Před pravdou se každý rád schová.

K pochopení problematiky ekologie a celého života na Zemi však nestačí sledovat dění ve světě, číst odborné texty, ani studovat pět let na univerzitě. Na to nestačí ani prožít celý svůj život. Možná až těsně předtím, než se vydáme na tu nejdlejší cestu, zjistíme něco z toho, co nám bylo celý život skryto. Co jsme dělali špatně nebo co jsme mohli udělat lépe, aby po nás zbylo více toho dobrého.

Lidé, co se snaží něco z toho pochopit už dříve, za svého života, jsou obdařeni nesmírnou odvahou. Neboť není lehké vědět, co nás čeká, a přitom s tím nemoci nic udělat.

Nespokojená veřejnost totiž nikdy nepřijme taková opatření, která by je omezovala v ekonomickém růstu. Dále se budou stavět továrny, zabírat zemědělská půda. Dále se budou vyrábět výrobky na jedno použití, aplikovat pesticidy na pole či vypouštět chemické látky do ovzduší. Žijeme přítomností, ne budoucností.

A ať jsou snahy ekologicky smýšlejících lidí jakékoliv, výsledek je více než zřejmý. Ovšem pro začátek může každý z nás udělat, co je v našich silách.

Modlit se.

Lenka Sadílková

(studentka 2.ročníku magisterského studia oboru Inženýrská ekologie na České zemědělské univerzitě v Praze)

Podzimní sborové listy, zpravodaj FS ČCE ve Mšeně. Říjen 2011. Připravil LS.

Děkujeme panu Jiřímu Andeltovi, majiteli firmy Elektroslužby ze Mšena, za bezplatné vytištění tohoto čísla Podzimních sborových listů.

Salár

Co je to salár? - Salár je příspěvek člena církve na její činnost. Každý dospělý člen sboru je povinen jej zaplatit.

Jak vysoký salár mám platit? - Výše saláru závisí na výši Vašeho příjmu. Člen sboru s vyšším příjmem by měl zaplatit úměrně více.

Co se stane s penězi, které věnuji sboru? - Salár a dary jsou součástí sborových příjmů. Platí se z nich náklady na otop, elektřinu, vodné, kancelářské potřeby, telefon, poštovné, cestovné, odvody na provoz seniorátní a celocírkevní kanceláře. Značnou část prostředků stojí opravy budov.

Mohu si odečíst salár z daní? - Ano, je-li Váš roční salár vyšší než 1000,- Kč, můžete si jej odečíst od základu daně z příjmu. Ve sboru Vám vystavíme potvrzení, které odevzdáte ve mzdové účtárně nebo přiložíte k daňovému přiznání.

Své **hospodaření ČCE** zakládá na dobrovolné obětavosti, ať se to týká **sbírek**, nebo **darů**, mezi něž zahrnujeme i příspěvky zvané **salár**, které by jako hlavní zdroj příjmů měly zabezpečit vlastní církevní činnost. Tak zvané “hospodářské zabezpečení církví a náboženských společností státem”, vyhlášené zákonem z roku 1949 (které církve zabezpečovalo jen částečně), chápeme jako náhradu za ztráty způsobené minulým režimem – i dnes **dotace** ze státního rozpočtu představuje jen asi **27 procent příjmu**, téměř tři čtvrtiny jsou z vlastních zdrojů.

Salár za rok 2011 můžete uhradit osobně v kostele nebo přiloženou složenkou na sborový účet č. **174 987 837 / 0300** . Děkujeme !

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně u Mělníka.

Farář Mgr. Michal Šimek, bytem v Kosmonosích,
tel.: 608 718 898, e-mail: simek61@quick.cz.

Bohoslužby se konají každou neděli v **10 hodin**.

Výuka náboženství v úterý v 17 h.

Setkání střední generace 1. pátek v měsíci od 18 hod.

Pobožnost v domově seniorů v úterý v 9 h jednou za 14 dní.